

тъченъ за изтъчения усѣтъ на горскитѣ жители. Веднага на падналото дърво се изкатери водачътъ — една огромна мжжка маймуна — и почна зорко да оглежда гората. Ние бѣхме съвсемъ прикрити задъ голѣмия стволъ и едва дишахме. Но горилата подуши опасността. Тя изрѣмжа и скочи долу.

Следъ мигъ разбрахъ, че е дала знакъ за отстъпление. Наоколо се понесе тревоженъ шумъ отъ строшени клонки и размърдани папрати, цѣлата поляна като че се развълнува — и стадото бързо почна да се изтегля къмъ другия ѝ край.

Махнахъ съ ржка на другаритѣ си да чакатъ и бавно пролазихъ напредъ. Искахъ да избързамъ до падналото дърво. Надѣвахъ се, че отъ него ще ми се удаде да видя цѣлото стадо. Но трѣбваше да бжда още по-предпазливъ, защото не бѣше изключено, горилитѣ да иматъ обичая да оставятъ и задна стража (арьергардъ). Като нищо въ тоя хаосъ отъ растителность можехъ да се натъкна на нѣкоя отъ тѣхъ и да попадна въ прегръдкитѣ ѝ, които сж тѣй нѣжни за малкитѣ горилчета и тѣй жестоки за врага.

Стигнахъ безъ прѣчки до поваленото дърво. Покатерихъ се. Вгледахъ се въ гората отвждъ него и видѣхъ, че току предъ менъ, само на нѣколко крачки, високитѣ папрати се навеждатъ и клатятъ.

На около четиридесетъ крачки отвждъ дървото почваха голитѣ скали на възвишението Микено. Маймунитѣ отиваха право нататъкъ. Тамъ непремѣнно щѣхъ да ги видя отъ мѣстото, което бѣхъ заелъ сега. Тамъ имахъ и отличенъ прицелъ.

Приготвихъ се за стрелба. Притаихъ се задъ единъ стърчащъ диво нагоре клонъ. Зачакахъ да видя, какво ще стане.

Чудѣхъ се на спокойствието на тия тѣй опасни животни.